

Forslag under Nr. 5 ikke til andet, men til første Stykke af § 4. — De to Forslag, som det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds har stillet, vil jeg anbefale. Jeg finder dem begge aldeles rigtige. En saadan Sundhedskommission, som vil komme til at bestaa af Amtmanden, Politimesteren, Distriktslægen, en Herremand og en Bonde — saaledes vil Sundhedskommissionen i Almindelighed blive sammensat —, vil i mange Tilfælde ikke tage det fornødne Hensyn til den kommunale Kasses Gynde til at bestride Udgifterne, og det vil derfor være rigtigt, at den kommunale Kasse kommer til selvstændig at afgjøre, hvorvidt den vil udrede disse Udgifter eller ei. Navnlig vil det ikke være uden Betænelighed, at disse Sundhedskommissioner, naar de skulle have store Udgifter, kunne paalægge Kommunekasserne at tilvejebringe disse forskudsvis, langt Mere altsaa, end de kommunale Kasser virkelig skulle udrede, thi saadanne Pengeoperationer ville ofte ikke være saa lette for de kommunale Kasser, og kunne paadrage dem baade Vanskeligheder og Befrustning. Det andet Vædringsforslag vil jeg ogsaa anbefale. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brøndenhuus-Schaal) heri, at de Velhavende skulle betale, hvad de kunne, men kun at de bør betale de Foranstaltninger, der træffes for deres Skyld, ikke de Foranstaltninger, som træffes for det Almenes Skyld. Disse bør betales af det Offentlige, hvad enten de ere til Bedste for de Velhavende selv eller ikke, og de Foranstaltninger, som her er Tale om i § 21, er ikke Foranstaltninger, som træffes for de Velhavendes Helbredelse, men det er Foranstaltninger, som træffes af Hensyn til det Offentlige. Forøvrigt er det ikke alene rige Folk, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds talte om, hvem denne Bestemmelse vil ramme, nei, den vil ramme Enhver, som ikke er saa trængende, at han er ude af Stand til at udrede den Befrustning af 50 eller 150 Kr., som det vil dreie sig om, og det behøver ikke at naae op i de Riges eller de Velhavendes Klasse, men det er Alle, som er nogenlunde økonomisk stillede, som det vil ramme, og det vil i mange Tilfælde ramme Folk, som ville have meget haardt ved at udrede det, men som naturligvis kunne udrede det. Hovedpunktet er imidlertid det, at de Foranstaltninger, der omhandles i § 21, træffes ikke for den paa-gældende Patients Skyld eller for den Families Skyld, i hvilken der er Patienter, men i det Offentliges Interesse, og bør derfor som saadanne afholdes af det Offentlige,

hvad enten de ere til Bedste for den Eine eller den Anden.

Talng: Den lille Vædring, der er stillet af Udvalgets Flertal til § 1, mener jeg nok er en Forbedring, men efter de Udtalelser, der fremkom ved 2den Behandling, som jeg fandt fuldt berettigede, mener jeg, at denne lille Vædring ikke er tilstrækkelig, men at det vilde være heldigere, at lade hele det andet Stykke gaa bort, derved vilde Intet tabes, men der vilde endogaa vindes med Hensyn til kommunal Selvstændighed, og derfor foreslaar jeg og et andet Medlem at andet Stykke helt udfyldes af Paragrafen. Vædringsforslagene Nr. 3, 4 og 5 kan jeg ganske tiltræde. Med Hensyn til Vædringsforslaget til § 22, udtalte jeg mig ved 2den Behandling meget stærkt imod, at Kommunen skulde betale under saa overordentlige Omstændigheder som Best. Jeg mente egentlig, at det var rigtigt, at Statskassen betalte det Hele. Naar Staten udkommanderer Folk af deres Veilighed, og gjør med Personer og Eiendomme, som den vil, saa mener jeg, at det Rigtige er, ligesom under en Krig, at Staten betaler, men af Hensyn til, at Kommunerne ikke skulle skrive altfor store Regninger til Staten, har jeg foreslaaet, at Kommunen skal betale $\frac{1}{10}$. Lad os forestille os, at der kom en Best i et Amt f. Ex. paa Fyn, og hergede det, ligesom Kjøbenhavn blev hærget af Pesten i 1853. Det vilde være overvættede store Pengesummer, som der maatte udredes, og sammenlignet med, hvorledes Statskassen stillede sig til Pesten her i Kjøbenhavn, vil jeg finde det rigtigt, at Statskassen udrede $\frac{9}{10}$. Under en saadan Best vil Staten, ligesom under en Krig den kommanderende General, handle med Folks Personer og Eiendomme, som den vil (Ordføreren [Dam]: Det er ulovligt!) Det er ikke ulovligt, naar Gjenden staar i Landet, naar den kommanderende General figer, at nu maa vi gjøre det og det, og naar en saadan smitsom Sygdom kommer og hærger Landet, saa vil man heller ikke spørge, om det stemmer med Loven eller ikke, men man vil sørge for at faae Pesten standstødt. Det er det, man vil gaa efter, og den Justitsminister, der spurgte om en Lovbestemmelse ikke var ham i Veien, han vilde høre sig urigtig ad. I 1853 gif den daværende Justitsminister ikke efter de daværende forældede Love, der gjaldt med Hensyn til Kjøbenhavn, men Kjøbenhavnerne fordrede høit og lydeligt, at Justitsministeren skulde træffe saadanne Foranstaltninger, for saa vidt det menneskeligt kunde lade sig gjøre, at Pesten